

[Gottschalck-Hansen.]

tværtimod. Da man meget gerne vil medvirke til, at loven i ændret skikkelse træder i kraft fra den 1. april d. å., har det været magtpåliggende at få sagen hurtigt afviklet.

Udvalget har, som det fremgår af betænkningen, afholdt fire møder, ligesom man har haft samråd med arbejds- og socialministeren. Det er naturligt, at et lovkompleks af et sådant omfang kan give anledning til divergerende opfattelser af visse enkeltheder, ja, det ville være mærkeligt, om ikke det var tilfældet, men det er mig en glæde at kunne meddele såvel den højtærede arbejds- og socialminister som det høje folketing, at den enstemmige tilslutning til lovforslaget, der kom så stærkt til udtryk under forslaget første behandling, er blevet yderligere bekræftet under udvalgets arbejde.

For at sikre det offentliges interesse med hensyn til lovens § 127, stk. 1, litra a, hvorefter der kan ydes sædvanligt driftstilskud til afdrag på godkendte lån i anerkendte institutioner for forebyggende børneforsorg, finder udvalget det rimeligt og naturligt, at arbejds- og socialministeriet såvel som overinspektionen for børneforsorgen må forlange udstedt skadesløsbreve, der ikke skal forrentes og afdrages, i de pågældende institutioners ejendomme. Dermed skabes den fornødne sikkerhed for, at midlerne, det offentlige tilskud, anvendes til deres formål.

Med hensyn til lovforslagets §§ 126 og 127, hvori fritidsklubberne er omtalt, er der i udvalget givet udtryk for en vis betænkelighed, om nu også disse institutioner hører ind under socialministeriets domæne, om de ikke snarere burde henlægges under undervisningsministeriet. Det må erkendes, at det er et problem eller i det mindste kan blive det, derom er hele udvalget enig, men et flertal bestående af socialdemokratiet, det konservative folkeparti og retsforbundet søger i al beskedenhed kun at henlede den højtærede ministers opmærksomhed på dette spørgsmål, der efter flertallets mening ikke kan siges at være aktuelt på nærværende tidspunkt.

Et mindretal bestående af venstres medlemmer af udvalget er af den formening, at bemeldte fritidsklubber naturligt hører hjemme under undervisningsministeriet, idet mindretallet dog ikke ønsker nogen ændring af igangværende arbejde angående fritids- hjem og fritidsklubber, men derimod henstiller, at fremtidigt arbejde på dette område, der ikke er af absolut social karakter, henlægges under undervisningsministeriet.

Et andet mindretal, det radikale venstres medlem af udvalget, deler denne opfattelse fuldt og helt, idet det ærede medlem hr. Svend Jørgensen motiverer sit standpunkt med en bemærkning om, at fritidsklubber m. v. strejfer undervisningsmæssige områder. Yderligere underbygger det radikale medlem af udvalget sit standpunkt med at henvise til lovforslagets § 128, hvori det fastslås, at regler om uddannelses- og lederforhold skal godkendes efter forhandling med undervisningsministeren.

Som den højtærede arbejds- og socialminister forstår, har det for flere af udvalgets medlemmer været en hjertesag at give udtryk for denne specielle opfattelse af en enkelthed i det store lovforslag, men dette bør dog ikke kaste skygge over den kendsgerning, at udvalget enstemmigt indstiller lovforslaget uændret til vedtagelse.

Sjældent har et lovforslag været så længe undervejs, og sjældent har det været omgivet af en sådan dramatik. Vi mindes hin berømte køretur, hvor udvalget endte i en jysk landevejsgrøft. Dette skulle ikke blive lovforslagets skæbne. Det er mig en glæde og ære på udvalgets vegne at anbefale lovforslaget til vedtagelse uforandret i det høje ting.

Petra Petersen: Under første behandling af dette lovforslag her i tinget udtalte jeg om de forebyggende børneværnsinstitutioner, at disse var ude for hårde prøvelser. Jeg påviste de for ledere og personale uudholdelige økonomiske vanskeligheder, idet lederens dag for en stor del går med at skaffe udvej for at få de nødvendige penge til lønninger og institutionens øvrige drift.

Jeg omtalte også betalingen i børnehaverne, som jeg finder er for høj, og jeg nævnte, at betalingen i adskillige børnehaver var steget til 28—30 kr. pr. måned.

Siden vi drøftede lovforslaget her i tinget, har jeg haft henvendelser fra mødre, der har fortalt mig, at de betalte betydeligt mere. Bl. a. fortalte en ung moder med 3 børn mig, at hun i en menighedsbørnehave betalte 10 kr. pr. uge for sin 5-årige dreng. Det bliver måneden igennem, hvad en enlig moder kan få til sit barn enten fra barnets fader eller som forskudsbetaling fra det offentlige. Jeg finder, det er en stor synd og blodig uretfærdighed, der her begås overfor de mødre, der slider og slæber for at skabe et hjem for deres børn.

Institutionernes elendige økonomi og den altfor høje betaling, der ydes for børnenes